

Pligt, efter hvad der foreligger, at anvende den.

Vi have kun kunnet indtage den Stilling, som vi finde er i Overensstemmelse med, hvad vi anse for ret og forsvarligt. Vi anse Rigsretstiltale i dette Tilfælde for ganske ubegrundet. Derfor vilde det være mest stemmende med vort Standpunkt og vor Tilbøjelighed at stemme imod dette Forslag, og kun efter de to forhenværende Ministres Ønske kunne vi tilraade vore Meningsfæller at undlade at stemme.

Ellinger: Jeg har tilladt mig udenfor Betænkningen at stille 3 Ændringsforslag til det Forslag til Beslutning af Folketinget, som i Øjeblikket forhandles. Den Tid, der har været givet Udvalget til at affatte sin Betænkning, har jo været ganske overordentlig kort, saa kort, at det er ganske naturligt, at de Medlemmer af Udvalget, som ikke have haft Lejlighed til tidligere at gennempløje Forhørene, ikke have kunnet faa Tid til saaledes at faa Overblik over hele Sagen, som det i og for sig vilde være ønskeligt, og da jeg jo har haft Lejlighed til tidligere at gennemgaa Forhørene, har jeg ment at kunne anmode om Tilladelse til at fremsætte saadanne Ændringsforslag til de Forslag, der ere stillede.

Sagen er nemlig, at det Forslag til Beslutning, der her stilles, hviler paa og maa hvile paa, hvad der indeholdes i Forhørsakterne. Nu staar der i det første Punkt, at Hr. J. C. Christensen „ikke har søgt at forhindre, at Alberti misbrugte sin Embedsstilling til egen eller nærpaarørendes Fordel, men har medvirket til eller i alt Fald undladt at forhindre, at Bevillingen til Landbrugslotteriet blev given“. Det forekommer mig, at dette ikke er rigtigt. Disse to Ting, som ere adskilte ved Ordet „men“, kunne ikke saaledes stilles op overfor hinanden. Dernæst maa man i det Øjeblik, man retter en Anklage, vide, om man retter denne Anklage, fordi den anklagede — i dette Tilfælde altsaa Minister Christensen — har medvirket til noget, eller fordi han har undladt noget. Der er nemlig stor Forskel paa disse to Ting. Men dernæst skylder man ogsaa den offentlige Anklager det Hensyn, at denne bør vide bestemt, hvad det er, han skal anklage for for Rigsretten.

Hertil kommer, hvad de Herrer, der have haft Lejlighed til at sætte sig ind i Landbrugslotteriets Historie, ville indrømme, at denne Historie medfører, at Anklage-

punktet ikke kan affattes saaledes, som her er sket. Sagen er nemlig den, at kort efter, at Forsvarsminister Christensen havde tiltraadt sit Embede, indkom der en Anmodning til Krigsministeriet om, at dette vilde anbefale et Andragende til Justitsministeriet om et Hestelotteri af Hensyn til de Fordele, som Forsvarsvæsenet skulde have ude ved Christiansholm. Og denne Anbefaling har daværende Forsvarsminister Christensen givet. Der er altsaa virkelig Tale om, at Forsvarsminister Christensen har medvirket til noget, nemlig til, at der kunde gives Bevilling til dette Hestelotteri. Men dette, at han har været medvirkende dertil, er jo ikke det, man anklager ham for. Af Hensyn dertil kan Stykket under I ikke affattes saaledes, som det er affattet. Han har vel i Virkeligheden medvirket til, at der blev Tale om et Hestelotteri, men det er der vel ingen, der vil anke over, thi det staar ikke i nogen Forbindelse med Alberti-Affæren.

Saa senere er der Tale om Landbrugslotteriet, og det er sikkert, at der har Minister Christensen undladt at forhindre, at denne Bevilling blev given. Det, som Minister Christensen efter Udvalgets Flertals Mening altsaa burde have gjort, er dette, at han burde have forhindret, at Alberti misbrugte sin Embedsstilling til sin egen eller nærpaarørendes Fordel, idet Minister Christensen jo, saaledes som det er oplyst i Forhørene, var gjort bekendt med, at der skulde gives Alberti en særlig høj Betaling for den Servitut, der blev lagt paa hans Grund, og det, som Udvalgets Flertal aabenbart mener, er, at denne Viden burde han have benyttet til at forhindre Alberti i at faa denne høje Betaling, og at han i Tilfælde af, at dette ikke lykkedes ham, burde have forhindret, at Lotteribevillingen blev given. Men det er ikke klart affattet i det Stykke I, som her staar i Betænkningen, hvorfor jeg tillader mig at foreslaa, at det sidste Afsnit i Stykke a. 1 kommer til at lyde saaledes: „ikke har søgt at forhindre, at Alberti gennem Bevillingen til Landbrugslotteriet misbrugte sin Embedsstilling til egen eller nærpaarørendes Fordel, eller eventuelt har forhindret, at nævnte Bevilling blev given.“ Derved kommer den Klarhed frem, som nu ikke findes der.

I Punkt 2 anklages Minister Christensen, fordi han har afholdt den daværende Indenrigsminister fra eller i alt Fald har undladt at tilskynde ham til at gøre sin Embedspligt. Anklagen her skal jo hvile